

MINISTERIO DE MEDIO AMBIENTE, E MEDIO RURAL E MARIÑO

9156 *REAL DECRETO 747/2008, do 9 de maio, polo que se establece o Regulamento do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores. («BOE» 129, do 28-5-2008.)*

A Lei 3/2001, do 26 de marzo, recollendo os criterios substantivos contidos na xurisprudencia do Tribunal Constitucional, configura o ámbito deste procedemento sancionador ao definir como ámbito de competencias propio e exclusivo do Estado nesta materia o referido ás infraccións e sancións en materia de pesca marítima, diferenciando do ámbito material relativo á ordenación do sector pesqueiro e á comercialización de produtos pesqueiros, onde a competencia estatal abrangue o establecemento das normas básicas para definir un marco unitario de infraccións e sancións previsto, así mesmo, na propia Lei 3/2001, do 26 de marzo.

Neste sentido, a presente disposición será de aplicación aos procedementos sancionadores en materia de pesca marítima en augas exteriores, sen prexuízo do seu carácter supletorio para as comunidades autónomas, de conformidade co disposto no artigo 149.3 da Constitución.

Este real decreto é froito dunha opción normativa, consistente na regulación completa do procedemento sancionador en materia de pesca marítima, orientado a configurar un marco unitario debido a varios factores que conflúen no procedemento.

En primeiro lugar, as propias características da tramitación dos procedementos e a asignación funcional que se produce na devandita tramitación.

É dicir, atopámonos ante un procedemento complexo, pois cando se trata de infraccións graves e moi graves o seu acordo de iniciación é adoptado polos delegados do Goberno nas comunidades autónomas e a instrución efectúase, así mesmo, no devandito ámbito. En cambio a súa resolución, salvo no suposto de infraccións leves, ao abeiro do disposto no artigo 107 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, adóptaa o director xeral de Recursos Pesqueiros e Acuicultura, o secretario xeral do Mar ou o ministro de Medio Ambiente e Medio Rural e Mariño.

Por iso, en atención a esta característica e aos problemas que se suscitan na práctica, froito da dispersión xeográfica e da diversidade de instrutores, optouse por tratar de configurar un marco unitario, que coaduxve á sinxleza no manexo das fontes do procedemento sancionador en materia de pesca marítima, así como á claridade interpretativa, ao mesmo tempo que facilite a unidade de criterio dos órganos instrutores.

En segundo lugar, cómpre destacar a inadaptación do procedemento sancionador xeral ás especificidades da pesca marítima, que non atopan encaixe adecuado nel; nomeadamente, entre outras, as especiais e mudables circunstancias do sector, a incidencia e a necesidade de adaptación á política pesqueira común, a necesidade de consideración de elementos de protección e mellora na conservación dos recursos pesqueiros, con especial énfase nas zonas de protección pesqueira, e a complexidade dos actores intervinientes.

En terceiro lugar, a necesidade de acudir a outras normas para determinar a atribución de competencias, non sempre regulada de forma expresa na normativa sectorial, na tramitación das distintas fases do procedemento sancionador e na súa resolución.

En cuarto lugar, aspectos relacionados coa tramitación como, por exemplo, a insuficiencia da regulación das

medidas provisionais no procedemento sancionador xeral, en especial, tendo en conta a súa relevancia en materia de pesca marítima; a non consideración como actuación complementaria e, por tanto, a non suspensión do prazo para resolver, ao abeiro do artigo 20.1 do Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto, polo que se aproba o Regulamento do procedemento para o exercicio da potestade sancionadora, dos informes que preceden inmediatamente a resolución final do procedemento, o que xera importantes inconvenientes neste ámbito, en especial, ante a necesidade de solicitar informes que acrediten ou valoren danos a zonas de protección pesqueira; a necesidade dunha regulación máis completa dos trámites de ampliación de actuacións e rectificación da proposta de resolución por parte do órgano competente para resolver; a inadaptación do prazo máximo para a tramitación e resolución do procedemento simplificado ao ámbito da pesca marítima, como mostra o feito de que practicamente sexa inédito neste sector material; a inadecuación do réxime de custodia dos expedientes previsto no artigo 3.4 do Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto, á configuración desde o punto de vista orgánico do procedemento sancionador en materia de pesca marítima.

En quinto lugar, cómpre destacar a necesidade de desenvolver determinados aspectos da Lei 3/2001, do 26 de marzo, entre outros, o procedemento de suspensión condicional previsto no artigo 105; a redución das marxes de discrecionalidade administrativa na determinación das sancións pecuniarias froito dos intervalos para as multas previstos no artigo 102; a necesidade de desenvolver un procedemento de poxa, así como de completar a regulación do réxime dos bens aprehendidos, incautados e comisados, e iso ante as dificultades atopadas na xestión dos devanditos bens por parte dos órganos competentes, en virtude da remisión xenérica da Lei 3/2001, do 26 de marzo, en concreto no seu artigo 94, en relación cos buques aprehendidos, á «lexislación vixente», sen que exista un marco normativo adecuado a este suposto. Así mesmo, non se prevén na devandita regulación diferentes supostos de feito, como, por exemplo, a actuación dos órganos competentes en relación con artes, aparellos ou útiles de pesca regulamentarios incautados como medida provisoria, cando, procedendo a devolución ao interesado, este non se faga cargo deles.

En sexto lugar, considerouse necesaria a elaboración dun regulamento de procedemento sancionador que incorpore novas prácticas de mellora na xestión e facilite a axilidade na tramitación do procedemento, para garantir o principio de eficacia, así como o carácter exemplarizante e educativo do procedemento sancionador.

Finalmente, as previsións relativas á posibilidade dunha tramitación abreviada, ou ben o desenvolvemento do procedemento previsto no Real decreto 1134/2002, do 31 de outubro, relativo á aplicación de sancións en materia de pesca marítima a españois enrolados en buques con abandeiramento de conveniencia, así como introducir no procedemento sancionador as adaptacións necesarias para dotar de maior eficacia o réxime sancionador nos supostos de pesca ilegal, non declarada e non regulamentada (INDNR) [illegal, unregulated and unreported (IUU) fishing, na terminoloxía en lingua inglesa] definida pola FAO, cuxa loita contra ela supón un dos retos máis importantes na actualidade tanto para España como para o ámbito internacional, considerando o notable incremento que experimentou nas últimas décadas. Todo isto motivou a necesidade de adoptar compromisos formais por parte dos Estados ribeiríos no seo das organizacións internacionais e rexionais de pesca (ORP) dirixidos a establecer e aplicar normas que garantan a xestión das actividades da pesca de forma responsable e sustentable.

Este real decreto dítase en virtude da facultade conferida ao Goberno pola disposición derradeira segunda da Lei 3/2001, do 26 de marzo.

Na súa elaboración foron consultadas as comunidades autónomas e o sector afectado.

Na súa virtude, por proposta da ministra de Medio Ambiente e de Medio Rural e Mariño, coa aprobación previa da ministra de Administracións Públicas, de acordo co Consello de Estado, e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 9 de maio de 2008,

DISPÓÑO :

Artigo único. *Aprobación do Regulamento de procedemento do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores.*

Apróbase o Regulamento de procedemento do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores, cuxo texto se insire a seguir, en desenvolvemento do disposto no título V da Lei 3/2001, do 26 de marzo, de pesca marítima do Estado.

Disposición adicional primeira. *Protección de datos de carácter persoal.*

1. O tratamento dos datos relativos aos procedementos sancionadores a que se refire este regulamento está sometido ao disposto na Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal, e as súas normas de desenvolvemento.

2. Os devanditos datos poderán ser obxecto de cesión aos órganos da Administración xeral do Estado que deban ter acceso a eles no ámbito das súas competencias. Igualmente, poderán ser comunicados aos órganos das Comunidades Europeas, nos termos previstos nas normas comunitarias que resulten de aplicación.

Disposición adicional segunda. *Funcións de control e inspección.*

As funcións de control e inspección da actividade de pesca marítima serán exercidas polo persoal a que se refire o artigo 2 do Real decreto 176/2003, do 14 de febreiro, polo que se regula o exercicio das funcións de control e inspección das actividades de pesca marítima.

Disposición transitoria única. *Procedementos en tramitación.*

Os procedementos sancionadores iniciados con anterioridade á entrada en vigor deste real decreto seguiranse tramitando ata a súa resolución final conforme a normativa aplicable no momento da súa iniciación, salvo aquelas disposicións cuxa aplicación resulte máis favorable para o particular, caso en que se aplicarán retroactivamente.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Derrógase o número 3 da disposición adicional única do Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto, polo que se aproba o Regulamento do procedemento para o exercicio da potestade sancionadora.

Disposición derradeira primeira. *Modificación do Real decreto 1134/2002, do 31 de outubro, sobre aplicación de sancións en materia de pesca marítima a españois enrolados en buques con abandeiramento de conveniencia.*

Engádese un número 3 no artigo 2 do Real decreto 1134/2002, do 31 de outubro, sobre aplicación de sancións en materia de pesca marítima a españois enrolados en

bucos con abandeiramento de conveniencia, coa seguinte redacción:

«3. O incumprimento do disposto neste real decreto rexerá polo disposto no Real decreto 747/2008, do 9 de maio, do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores.»

Disposición derradeira segunda. *Título competencial.*

Este real decreto dítase ao amparo do disposto no artigo 149.1.19.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia en materia de pesca marítima en augas exteriores.

Disposición derradeira terceira. *Aplicación supletoria.*

Será de aplicación supletoria, no non disposto neste regulamento, o Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto, polo que se aproba o Regulamento de procedemento do exercicio da potestade sancionadora.

Dado en Madrid o 9 de maio de 2008.

JUAN CARLOS R.

A ministra de Medio Ambiente e Medio Rural e Mariño,
ELENA ESPINOSA MANGANA

ANEXO

Regulamento de procedemento do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores

Capítulo I. Disposicións xerais.

Artigo 1. Obxecto.

Artigo 2. Ámbito de aplicación.

Artigo 3. Órganos competentes.

Artigo 4. Transparencia do procedemento.

Artigo 5. Réxime, aplicación e eficacia das sancións en materia de pesca marítima.

Artigo 6. Responsabilidade.

Artigo 7. Responsabilidade solidaria.

Artigo 8. Concorrenza de procedementos e sancións.

Artigo 9. Comunicación dos indicios de infracción.

Artigo 10. Prescrición e arquivo das actuacións.

Artigo 11. Vinculacións coa orde xurisdiccional penal.

Capítulo II. Infraccións e sancións en materia de pesca marítima.

Artigo 12. Infraccións administrativas.

Artigo 13. Gradación das sancións.

Capítulo III. Procedemento sancionador.

Sección 1.ª Normas xerais.

Artigo 14. Prazo de tramitación.

Artigo 15. Ampliación e suspensión do prazo.

Artigo 16. Actuacións previas.

Artigo 17. Medidas provisionais.

Artigo 18. Do destino dos bens e produtos apreñados, incautados e comisados.

Artigo 19. Desenvolvemento da poxa pública dos bens e produtos apreñados, incautados e comisados.

Sección 2.ª Iniciación do procedemento.

Artigo 20. Forma de iniciación.

Artigo 21. Contido do acordo de iniciación.

Artigo 22. Colaboración e responsabilidade na tramitación.

Sección 3.ª Instrución.

Artigo 23. Actuacións e alegacións.

Artigo 24. Proba.

Artigo 25. Proposta de resolución.

Artigo 26. Audiencia.

Sección 4.ª Resolución e finalización do procedemento.

Artigo 27. Actuacións complementarias.

Artigo 28. Resolución.

Artigo 29. Recoñecemento de responsabilidade ou pagamento voluntario.

Sección 5.ª Tramitación abreviada.

Artigo 30. Tramitación abreviada.

Sección 6.ª Procedemento simplificado.

Artigo 31. Procedemento simplificado.

Artigo 32. Tramitación

Sección 7.ª Suspensión condicional e procedemento complementario.

Artigo 33. Procedemento de suspensión condicional.

Artigo 34. Procedemento complementario para a determinación da indemnización por danos e perdas.

Sección 8.ª Procedementos sancionadores vinculados a buques de bandeira de conveniencia

Artigo 35. Obxecto.

Artigo 36. Procedemento.

Artigo 37. Exercicio da competencia sancionadora polo Estado de bandeira.

REGULAMENTO DE PROCEDEMENTO DO RÉXIME SANCIONADOR EN MATERIA DE PESCA MARÍTIMA EN AUGAS EXTERIORES

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

A potestade sancionadora en materia de pesca marítima, regulada no título V da Lei 3/2001, do 26 de marzo, de pesca marítima do Estado, exercerase mediante o procedemento previsto neste regulamento, de acordo cos principios establecidos no título IX da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación.*

Este regulamento será de aplicación ás condutas ou feitos que, con fundamento no dereito nacional, comunitario ou internacional, sexan constitutivos de infraccións de pesca nos termos establecidos no artigo 12 e:

a) Que se cometan dentro do territorio español ou en augas exteriores baixo xurisdición ou soberanía españolas.

b) Que sexan cometidos fóra do territorio ou augas xurisdicionais españolas por persoas físicas ou xurídicas de nacionalidade española, a bordo de buques de pavillón nacional ou servíndose destes.

c) Que sexan cometidos fóra do territorio ou augas xurisdicionais españolas por persoas físicas ou xurídicas de nacionalidade española, a bordo de buques apátridas ou sen nacionalidade ou de buques de pavillón estranxeiro ou servíndose destes, neste último suposto sempre que o Estado de bandeira non exercese a súa competencia sancionadora, de acordo co procedemento establecido na sección 8.ª do capítulo III deste regulamento.

d) Cando se trate de infraccións consideradas como pesca ilegal, non declarada e non regulamentada nos termos en que así o dispoña a normativa comunitaria ou internacional, detectadas en territorio ou augas xurisdicionais españolas, mesmo cando sexan cometidas fóra do devandito ámbito, independentemente da nacionalidade dos seus autores e do pavillón do buque.

Artigo 3. *Órganos competentes.*

A competencia para o acordo de inicio e instrución de expedientes sancionadores por infraccións graves ou moi graves en materia de pesca marítima corresponderá aos delegados do Goberno nas comunidades autónomas, de acordo co seguinte criterio:

a) Se a comisión da infracción está vinculada a un buque de pavillón español será competente o delegado do Goberno da comunidade autónoma onde o buque teña o seu porto base.

b) Se a comisión da infracción non está vinculada a un ningún buque será competente o delegado do Goberno onde tivese lugar a detección dos feitos.

c) Se o lugar de detección dos feitos é en augas exteriores ou mar alto, e está vinculado un buque de pavillón non nacional, será competente o delegado do Goberno do porto de arribada do devandito buque.

Artigo 4. *Transparencia do procedemento.*

1. O procedemento sancionador en materia de pesca marítima desenvolverase de acordo co principio de transparencia do procedemento. Para estes efectos, os interesados teñen dereito a coñecer o seu estado de tramitación e a acceder e obter copias dos documentos contidos naquel.

2. Así mesmo, e con anterioridade ao trámite de audiencia, os interesados poderán formular alegacións e achegar os documentos que consideren convenientes.

3. O acceso aos documentos que figuren nos expedientes sancionadores xa concluídos rexerase polo disposto no artigo 37 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

4. Con obxecto de garantir a transparencia no procedemento, a defensa do presunto responsable e a dos intereses doutros posibles afectados, así como a eficacia da propia Administración, cada procedemento sancionador que se tramite formalizarase de forma sistemática, incorporando sucesiva e ordenadamente os documentos, testemuños, actuacións, actos administrativos, notificacións e demais dilixencias que vaian aparecendo ou se vaian practicando. O procedemento así formalizado custodiarase baixo a responsabilidade do órgano competente en cada fase. Unha vez resolto o procedemento e acordado o arquivo definitivo das actuacións, o órgano competente para a iniciación do procedemento será responsable da custodia do expediente administrativo.

Artigo 5. *Réxime, aplicación e eficacia das sancións en materia de pesca marítima.*

1. Só se poderán sancionar infraccións en materia de pesca marítima respecto de feitos e condutas constitutivas de infracción tipificadas no capítulo II do título V da Lei 3/2001, do 26 de marzo.

As disposicións sancionadoras en materia de pesca marítima non se aplicarán con efecto retroactivo, salvo cando favorezan o presunto infractor.

2. O cumprimento ou execución das medidas de carácter provisorio ou das disposicións preventivas que, de ser o caso, se adopten compensaranse, cando sexa posible, coa sanción imposta.

3. Será sancionable, como infracción continuada, a realización dunha pluralidade de accións ou omisións que infrinxan un mesmo precepto administrativo, ou distintos, cando estes teñan idéntica natureza ou protexan un mesmo ben xurídico, constitúan un mesmo tipo de infracción e sempre e cando concorra algún dos seguintes requisitos:

a) Que exista proximidade temporal. Entenderase que existe proximidade temporal cando as accións ou omisións teñan lugar nunha mesma marea ou en períodos inferiores a un mes.

b) Que exista unha unidade de propósito, entendida como a execución dun plan previamente concibido ou o aproveitamento de idénticas circunstancias.

c) Que obedeza a unha práctica homoxénea pola utilización de medidas, instrumentos ou técnicas de actuación similares.

Artigo 6. *Responsabilidade.*

1. A responsabilidade polas accións e omisións tipificadas nos artigos 95 a 97 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, é de natureza administrativa e non exclúe as doutra orde que procedan.

2. As sancións que se impoñan a distintas persoas, físicas ou xurídicas, como consecuencia dunha mesma infracción terán entre si carácter independente, salvo nos supostos de responsabilidade solidaria regulados no artigo 90.2 da Lei 3/2001, do 26 de marzo.

3. A responsabilidade atribuída aos patróns ou capitáns dos buques non excluírá a posibilidade de iniciar procedementos contra as persoas xurídicas propietarias ou armadoras dos buques a bordo dos cales se cometan as infraccións que se lles atribúen.

4. As responsabilidades administrativas que deriven do procedemento sancionador serán compatibles coa exixencia ao infractor da reposición da situación alterada ao seu estado orixinario, así como, se é o caso, coa indemnización dos danos e perdas causados, nos termos previstos no artigo 130.2 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, no prazo que en cada caso se fixe na resolución correspondente.

5. Se as condutas sancionadas causaren danos ou perdas á Administración pública, a resolución do procedemento sancionador poderá declarar:

a) A exixencia ao infractor da reposición ao seu estado orixinario da situación alterada pola infracción.

b) A indemnización polos danos e perdas causados, cando a súa contía quede determinada durante o procedemento. De non ser así, a contía determinarase mediante o procedemento complementario previsto no artigo 34 deste regulamento.

6. Para a determinación da posible indemnización teranse en conta os seguintes criterios:

a) Avaliación do custo da restitución e reposición.

b) Valor dos bens danados.

c) Beneficio obtido coa actividade infractora. Cando o beneficio sexa superior á indemnización tomarase para esta, como mínimo, a contía daquel.

Artigo 7. *Responsabilidade solidaria.*

1. Todos os suxeitos implicados na comisión dunha infracción a que se refire o artigo 90.2 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, poderán ser considerados como responsables solidarios cando a infracción sexa imputable a varios deles e non sexa posible determinar o grao de participación de cada un.

2. Serán responsables subsidiarios ou solidarios polo incumprimento das obrigas impostas pola lei que

comporten deber de prever a infracción administrativa cometida por outros, as persoas físicas e xurídicas sobre as cales deber recaía, cando así o determinen as leis reguladoras dos distintos réximes sancionadores.

Artigo 8. *Concurrencia de procedementos e sancións.*

1. O órgano competente acordará a suspensión do procedemento sancionador ou, xa finalizado este, da súa execución, desde o momento en que se teña coñecemento certo de estar en curso outro procedemento sancionador polos mesmos feitos, suxeitos e fundamentos por parte de órganos comunitarios europeos ou outras organizacións internacionais de que España sexa parte. A suspensión alzarase desde o momento en que se teña coñecemento de que aqueles ditaron resolución firme.

2. De os órganos referidos no número anterior imponen unha sanción baseada en idénticos feitos e fundamentos xurídicos, o órgano competente para resolver deberaa ter en conta para os efectos de graduar a que, de ser o caso, deba impor, e deberaa compensar, sen prexuízo de declarar a comisión da infracción.

3. Nos supostos previstos nos números anteriores, a suspensión alcanzará tamén o prazo de prescrición da infracción ou sanción administrativa.

Artigo 9. *Comunicación dos indicios de infracción.*

Cando, en calquera fase do procedemento sancionador, os órganos competentes consideren que existen indicios racionais da existencia doutra infracción administrativa para o coñecemento da cal non teñan competencia, comunicaranos ao órgano que sexa competente, de acordo co disposto no artigo 4 da Lei 30/1992.

Artigo 10. *Prescrición e arquivo das actuacións.*

1. Cando das actuacións previas se conclúa que prescribiu a infracción, o órgano competente para iniciar o procedemento acordará de oficio que non procede inicialo.

2. Unha vez iniciado o procedemento, se se conclúe en calquera momento que prescribiu a infracción, o órgano competente para resolver, por proposta do instructor, acordará a conclusión do procedemento, con arquivo das actuacións. A devandita resolución notificarase aos interesados.

3. Transcorridos dous meses desde a data en que se iniciou o procedemento sen que se practicase a notificación deste ao imputado, o órgano competente para iniciar procederá ao arquivo das actuacións. Se a infracción non prescribiu, o órgano competente poderá acordar de novo o seu inicio. Neste último suposto, ambos os dous acordos, de arquivo e novo inicio do expediente, deberán ser notificados ao imputado, sen prexuízo das responsabilidades en que se puidese ter incorrido.

4. Así mesmo, cando transcorra o prazo para a prescrición das sancións de carácter non pecuniario, o órgano competente para resolver notificarao ao imputado. No caso de prescrición das sancións de carácter pecuniario, actuarase conforme o establecido na Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, e nas normas en materia de recadación.

Artigo 11. *Vinculacións coa orde xurisdiccional penal.*

1. En calquera momento do procedemento sancionador en que os órganos competentes consideren que os feitos tamén poderían ser constitutivos de ilícito penal, comunicaranos ao Ministerio Fiscal, solicitándolle testemuño sobre as actuacións practicadas a respecto da comunicación.

Nestes supostos, así como cando os órganos competentes teñan coñecemento da existencia dun proceso penal sobre os mesmos feitos, solicitarán do órgano xudicial comunicación sobre as actuacións practicadas.

2. Recibida a comunicación, e se se considera que existe identidade de suxeito, feito e fundamento entre a infracción administrativa e a infracción penal que puider corresponder, o órgano competente para a iniciación ou, de ser o caso, resolución do procedemento, en función da fase en que se atope este, acordará a súa suspensión ata que recaia resolución firme ou que poña fin ao procedemento.

3. De non se apreciar a existencia de delito ou falta, o órgano competente levantará a suspensión e acordará a continuación da tramitación do expediente administrativo desde o momento en que teña coñecemento da resolución firme da autoridade xudicial, ou que poña fin ao procedemento.

4. En todo caso, os feitos declarados probados por resolución xudicial firme vinculan os órganos administrativos respecto dos procedementos sancionadores que substancien.

CAPÍTULO II

Infraccións e sancións en materia de pesca marítima

Artigo 12. *Infraccións administrativas.*

Constitúe infracción administrativa de pesca marítima toda acción ou omisión tipificada como tal no capítulo II do título V da Lei 3/2001, do 26 de marzo.

Artigo 13. *Gradación das sancións.*

1. Dentro de cada un dos tramos establecidos polo artigo 102 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, as sancións pecuniarias que procedan respecto de infraccións cualificadas como leves, graves ou moi graves, imponse nos graos mínimo, medio ou máximo, en atención aos seguintes criterios:

a) Beneficio económico que obteña ou espere obter o presunto infractor como consecuencia da infracción cometida.

b) O tamaño da embarcación en relación co resultado económico da súa actividade. Para concretar este criterio teranse en conta aspectos tales como eslora, potencia, tamaño das adegas ou artes de pesca utilizadas.

c) Aspectos socioeconómicos da empresa armadora.

d) Natureza dos prexuízos causados, en especial nos fondos mariños, nos ecosistemas e organismos vivos, nos recursos económicos, nos bens de dominio público ou ben os prexuízos causados a terceiros.

e) Que poida restituirse, ou non, o dano causado como consecuencia da comisión da infracción.

2. Considéranse circunstancias agravantes as seguintes:

a) Grao de intencionalidade do suxeito infractor.

b) Reiteración de infraccións.

c) Reincidencia, no caso de que fose sancionado por unha infracción en materia de pesca marítima, no prazo dun ano anterior desde a notificación desta; en tal suposto requirirase que a resolución sancionadora adquirise firmeza. De non existir resolución sancionadora firme caberá apreciar reiteración na conduta infractora.

d) Persistencia na conduta ilícita.

e) Que a comisión da infracción supoña danos ao medio mariño nas zonas de protección pesqueira, tal e

como se definen no capítulo III da Lei 3/2001, do 26 de marzo.

f) Que a infracción cometida poña en perigo a saúde pública ou vidas humanas.

g) Que os recursos pesqueiros afectados estean en sobreexplotación.

h) Que o suxeito infractor realice actividades pesqueiras ilegais en zonas de veda ou nunha área de fondos prohibidos ou antirregulamentarios.

i) Que se cometan dous ou máis feitos tipificados no mesmo precepto legal, cando non constitúan distintas infraccións.

3. Os criterios de gradación ou agravantes recollidas nas alíneas anteriores non se poderán utilizar para agravar ou atenuar a infracción cando estean contidos na descrición da conduta infractora ou formen parte do propio ilícito administrativo.

4. De conformidade cos criterios expostos nos puntos anteriores e de acordo cos límites fixados no artigo 102 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, as sancións pecuniarias por infraccións leves, graves ou moi graves imponse nos graos mínimo, medio ou máximo dentro dos seguintes tramos:

a) Multa por infracción leve:

Grao mínimo: de 60 a 120 euros.

Grao medio: de 121 a 180 euros.

Grao máximo: de 181 a 300 euros.

b) Multa por infracción grave:

Grao mínimo: de 301 a 15.000 euros.

Grao medio: de 15.001 a 40.000 euros.

Grao máximo: de 40.001 a 60.000 euros.

c) Multa por infracción moi grave:

Grao mínimo: de 60.001 a 120.000 euros.

Grao medio: de 120.001 a 150.000 euros.

Grao máximo: de 150.001 a 300.000 euros.

5. Cando un só feito constituía dúas ou máis infraccións, ou cando unha delas sexa medio necesario para cometer a outra, aplicarase a sanción prevista para a infracción máis grave.

CAPÍTULO III

Procedemento sancionador

SECCIÓN 1.ª NORMAS XERAIS

Artigo 14. *Prazo de tramitación.*

1. O prazo máximo para tramitar, resolver e notificar a resolución sancionadora será de seis meses, que se computarán desde a adopción do acordo de iniciación do procedemento.

2. Transcorrido este prazo o órgano competente para resolver declarará a caducidade das actuacións, sen prexuízo de solicitar así mesmo ao delegado do Goberno na comunidade autónoma competente o reinicio do procedemento, mentres non prescribise a infracción.

Artigo 15. *Ampliación e suspensión do prazo.*

1. Poderase acordar a ampliación do prazo de tramitación do procedemento sancionador cando, por causa xustificada e debidamente motivada, se considere necesaria para garantir o acerto e legalidade da resolución, ou cando falten elementos de xuízo suficientes ou cando os interesados teñan o seu domicilio fóra do territorio español.

2. Así mesmo, o prazo máximo do artigo anterior poderá ser obxecto de suspensión, de acordo cos artigos 28 e 35 deste regulamento, ou por causas imputables aos interesados, e polas demais previstas nas leis.

3. A ampliación ou suspensión será acordada polo órgano competente para resolver o procedemento, ben de oficio ou ben por proposta razoada do órgano instructor, e notificada ao interesado.

4. O disposto neste artigo enténdese sen prexuízo do disposto nos artigos 42 e 49 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

Artigo 16. *Actuacións previas.*

1. Antes do acordo de iniciación do procedemento, o órgano competente para a iniciación ou resolución deste poderá acordar a realización das actuacións previas necesarias co obxecto de determinar se concorren as circunstancias que xustifiquen tal iniciación.

2. En especial, estas actuacións orientaranse a determinar, coa maior precisión posible, os feitos susceptibles de motivar a incoación do procedemento, a identificación da persoa ou persoas que puideren resultar responsables e as circunstancias relevantes que concorran nuns e outros.

3. Se, identificados os presuntos responsables, tiveren estes domicilio nun país estranxeiro, poderán ser requiridos para que sinalen un en España para os efectos de notificación.

4. Sempre que os presuntos responsables residan no estranxeiro ou cando, residindo en España, sexa necesario cumprir algún trámite no estranxeiro, farase efectiva a posibilidade de ampliación de prazos a que se refire o artigo 49.2 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

5. As actuacións previas serán realizadas pola persoa ou órgano administrativo que determine o órgano competente para a iniciación ou resolución do procedemento e, de ser o caso, polos órganos que teñen atribuídas as funcións de control e inspección da actividade de pesca marítima no ámbito de competencias da Administración xeral do Estado nos termos previstos no Real decreto 176/2003, do 14 de febreiro, que regula o exercicio das funcións de control e inspección das actividades de pesca marítima.

Artigo 17. *Medidas provisionarias.*

1. Antes da iniciación do procedemento sancionador o delegado do Goberno na comunidade autónoma competente, ou calquera das autoridades a que se refire o artigo 93.1 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, poderá adoptar as medidas provisionarias que estime necesarias para:

- a) Asegurar a eficacia da resolución que poida recaer.
- b) Garantir o bo fin do procedemento.
- c) Evitar o mantemento dos efectos da infracción.
- d) Garantir os intereses xerais.

2. Terán a consideración de medidas provisionarias, entre outras:

- a) A retención da embarcación ou a incautación das artes de pesca antirreglamentarias.
- b) O apresamento do buque.
- c) O regreso a porto do buque.
- d) A suspensión temporal das actividades.
- e) A retirada ou suspensión de licenza ou permiso de pesca.
- f) A retirada ou comiso das capturas ou produtos ou dos bens obtidos, incluído, para estes efectos, o importe

económico da venda dos bens ou produtos incautados ou comisados.

g) A prestación de garantía. No suposto de existencia de garantía, esta non poderá exceder o importe da sanción que, como máximo, puider corresponder pola infracción ou infraccións cometidas.

As medidas das alíneas a) e b) procederán unicamente para os supostos de infraccións graves ou moi graves.

3. As medidas provisionarias deberán ser confirmadas, modificadas ou levantadas no acordo de iniciación do procedemento, dentro dos quince días seguintes ao da súa adopción. As medidas adoptadas quedarán sen efecto se non se inicia o procedemento no devandito prazo ou cando o acordo de iniciación non conteña un pronunciamiento expreso acerca delas, agás no suposto previsto na sección 8.ª deste regulamento, cando sexa necesaria unha notificación previa ao Estado de bandeira antes de proceder ao inicio do procedemento sancionador, caso en que se poderán confirmar as citadas medidas e quedará suspendida a incoación do procedemento ata a terminación do devandito trámite.

4. Cando, por razóns de urxencia ou de necesidade, de conformidade co disposto no artigo 93.2 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, as medidas provisionarias se adopten verbalmente, deberán ser reflectidas nun acordo escrito e motivado pola autoridade competente o máis axiña posible e, en todo caso, nun prazo non superior a cinco días. Do acordo daráselle traslado ao interesado.

5. Cando as medidas provisionarias son adoptadas polo inspector de pesca na acta, deberán, así mesmo, ser obxecto de confirmación, modificación ou levantamento no acordo de inicio do procedemento, no citado prazo de quince días, so pena de se converteren en ineficaces.

Non obstante, se as medidas determinadas polo inspector de pesca na acta consistiren na retención do buque e este pode ser liberado mediante garantía financeira, de acordo co disposto no artigo 94 da Lei 3/2001, será necesaria a súa confirmación nun acordo escrito e motivado pola autoridade competente o máis axiña posible e, en todo caso, nun prazo non superior a cinco días. No acordo, que será comunicado ao interesado, fixarase o importe ou condicións da garantía.

6. Iniciado o procedemento sancionador, a adopción de medidas provisionarias corresponderá ao órgano competente para a súa resolución, sen prexuízo de que, por razóns de urxencia inaprazable, o órgano competente para iniciar o procedemento ou o órgano instructor poidan adoptar as que resulten necesarias.

7. A adopción destas medidas realizarase mediante acordo motivado. En cada caso concreto porase de relevo a súa necesidade en función dos obxectivos que se pretendan garantir, así como a súa intensidade e proporcionalidade en relación, entre outras, coas seguintes circunstancias:

- a) Natureza do posible prexuízo causado.
- b) Necesidade de garantir a efectividade da resolución sancionadora.
- c) Necesidade de evitar a continuidade dos efectos dos feitos denunciados.
- d) Calquera outra circunstancia de gravidade específica que xustifique que se adopten as devanditas medidas.

8. As medidas provisionarias poderán ser levantadas ou modificadas durante a tramitación do procedemento, de oficio ou por instancia de parte, en virtude de circunstancias sobrevidas ou que non puideron ser tidas en conta no momento da súa adopción.

9. As medidas provisionarias adoptadas extinguiranse ao se ditar a resolución administrativa que poña fin ao procedemento sancionador. Non obstante, na resolución adoptaranse, se proceden, as disposicións preventivas

precisas para garantir a súa eficacia mentres non sexa executiva.

10. O importe dos gastos derivados da adopción das medidas anteriormente descritas correrán por conta do imputado.

Artigo 18. *Do destino dos bens e produtos apreñendidos, incautados e comisados.*

1. O destino das capturas pesqueiras comisadas será o seguinte:

a) No suposto de capturas pesqueiras comisadas que teñan posibilidades de sobrevivir, o inspector de pesca instará a súa devolución ao medio mariño nos termos previstos no Real decreto 176/2003, do 14 de febreiro.

b) En caso contrario, o inspector, no suposto de que non se iniciase o procedemento sancionador, ou ben o órgano competente para a iniciación ou, de ser o caso, resolución do procedemento, en función da fase do procedemento en que se atope o expediente, poderán dispor que se lles dea algún dos seguintes destinos:

1.º As capturas pesqueiras comisadas de tamaño antirreglamentario ou cuxa comercialización estea prohibida, aptas para o consumo, poderán ser distribuídas entre entidades benéficas e outras institucións públicas ou privadas sen ánimo de lucro ou, no caso contrario, procederase á súa destrución.

2.º No suposto de capturas pesqueiras comisadas de tamaño regulamentario, acordarase, con carácter xeral e sempre que a súa comercialización sexa lícita, a venda en lonxa de acordo co sistema utilizado habitualmente no lugar. O importe desta venda será comisado polo órgano competente. Con carácter subsidiario, e cando non sexa posible a venda en lonxa, acordarase o inicio do procedemento de poxa pública, conforme o disposto no artigo seguinte.

2. As artes, aparellos ou utensilios de pesca antirreglamentarios incautados serán destruídos. Os regulamentarios incautados serán devolto ao interesado de a resolución apreciar a inexistencia de infracción ou, de ser o caso, unha vez feito efectivo o importe da garantía, que non poderá exceder o importe da sanción que puider corresponder pola infracción ou infraccións cometidas.

3. Se na resolución do procedemento sancionador non se apreciar a comisión da infracción, acordarase a devolución dos produtos ou bens incautados. Se o interesado non se fixer cargo deles no prazo dun ano desde que fose requirido para iso, quedarán á disposición do Ministerio de Medio Ambiente e Medio Rural e Mariño, que procederá, de ser o caso, a ordenar a súa venda en poxa pública ou a súa entrega a entidades benéficas e outras institucións públicas ou privadas sen ánimo de lucro, ou á súa destrución.

4. Se na resolución do procedemento sancionador se apreciar a comisión de infracción, os produtos ou bens incautados ou comisados que non sexan susceptibles dun uso lícito serán destruídos. Se o seu uso for lícito e sempre que na resolución sancionadora non se estableza a devandita incautación como sanción accesoria ou como disposición preventiva para garantir a execución da sanción, acordarase a súa devolución. Se o interesado non se fixer cargo deles no prazo dun ano desde que fose requirido para iso, quedarán á disposición do Ministerio de Medio Ambiente e Medio Rural e Mariño, que deberá decidir o seu destino conforme o disposto no número anterior.

5. Canto aos buques apreñendidos, nos supostos de infraccións graves ou moi graves, serán liberados sen dilación, unha vez constituída a garantía financeira legalmente prevista, cuxa contía será fixada polo órgano com-

petente, nos termos previstos no artigo 94.1 de Lei 3/2001, do 26 de marzo.

De non se prestar garantía no prazo dun mes desde a súa fixación, sen prexuízo das prórrogas que, de ser o caso, se tivesen concedido, o buque quedará á disposición do Ministerio de Medio Ambiente e Medio Rural e Mariño, que procederá a decidir sobre o lugar en que ficará e o seu destino, mentres non se dite a resolución que poña fin ao procedemento.

Os gastos derivados da adopción destas medidas, en relación cos buques apreñendidos respecto dos cales non se constituía garantía financeira legalmente prevista, serán por conta do presunto infractor.

6. Deixarase constancia en acta de todas as actuacións anteriores.

Artigo 19. *Desenvolvemento da poxa pública dos bens e produtos apreñendidos, incautados e comisados.*

1. Como norma xeral, a poxa celebrarase en lonxa ou, de ser o caso, no correspondente punto autorizado para a primeira venda, cando se trate de produtos frescos, ou ben no establecemento autorizado pola comunidade autónoma.

2. A execución material da poxa encargarse ao adxudicatario da lonxa ou establecemento autorizado, logo de valoración dos bens ou produtos a prezos de mercado e de acordo cos criterios habituais de valoración.

3. A poxa realizarase con suxeición ás seguintes especialidades:

a) Non será necesaria a constitución de depósito previo para concorrer á licitación.

b) O desenvolvemento da licitación realizarase conforme as prácticas habituais deste tipo de actos.

c) No acto de licitación estará presente un inspector de pesca marítima ou funcionario da dependencia en quen delegue.

d) Concluída a poxa, o inspector de pesca marítima ou, de ser o caso, o funcionario, redactará unha dilixencia en que se fagan constar os seus elementos esenciais.

4. Naqueles supostos en que non sexa posible ou non conveña promover a concorrència por razóns debidamente xustificadas no expediente, procederá a adxudicación directa dos bens ou produtos incautados nas mellores condicións económicas. Para estes efectos, o órgano competente para a iniciación do procedemento procederá conforme as seguintes regras:

a) O procedemento de adxudicación directa anunciarase no taboleiro de anuncios da Delegación do Goberno na comunidade autónoma competente e, de ser o caso, da Subdelegación do Goberno.

Cando o valor dos bens supere a contía de 30.000 euros, o procedemento de adxudicación anunciarase no boletín oficial da provincia en que fosen apreñendidos, incautados ou comisados os bens ou produtos. O órgano competente para a adxudicación poderá tamén acordar a publicación nos taboleiros de anuncios dos concellos daqueles lugares onde estean situados os bens, en medios de comunicación de gran difusión, en publicacións especializadas ou en calquera outro medio adecuado para o efecto.

b) O órgano competente para a adxudicación deberá determinar o valor, con carácter previo, dos bens ou produtos con referencia a prezos de mercado, tratando de obter, polo menos, tres ofertas.

c) A adxudicación realizarase mediante acta expedida polo inspector de pesca marítima ou funcionario designado polo órgano que acorde a devandita adxudicación, a favor de quen presente a oferta económica máis vantaxosa. Os bens serán entregados ao adxudicatario unha vez que se fixese efectivo o importe.

5. O importe da venda realizada, mediante poxa ou adxudicación directa, quedará en depósito na Caixa Xeral de Depósitos á disposición do órgano competente para resolver o procedemento, a expensas do que se determine na resolución do expediente sancionador, ou da executoriedade efectiva da resolución, de esta ter sido xa ditada.

SECCIÓN 2.ª INICIACIÓN DO PROCEDEMENTO

Artigo 20. *Forma de iniciación.*

1. O procedemento sancionador iniciárase sempre de oficio por acordo do delegado do Goberno nos termos previstos no artigo 3 deste regulamento.

A devandita iniciación efectuarase:

- a) Por propia iniciativa.
- b) Como consecuencia de orde superior.
- c) Por instancia do director xeral de Recursos Pesqueiros e Acuicultura ou outros órganos ou autoridades en materia de pesca marítima.
- d) Como consecuencia de denuncia sobre algún feito ou conduta que poida ser constitutiva de infracción.
- e) Como consecuencia da acta levantada polos inspectores de pesca marítima ou outros funcionarios ou axentes conforme o disposto no artigo 2 do Real decreto 176/2003, do 14 de febreiro.

2. A formulación dunha petición non vincula ao órgano competente para iniciar o procedemento sancionador, ben que deberá comunicar de forma razoada ao órgano que a formulase os motivos polos cales, de ser o caso, non procede a iniciación do procedemento.

3. Nos supostos de denuncia, esta deberá expresar a identidade da persoa ou persoas que a presentan, o relato dos feitos que puideren constituir infracción e a data da súa comisión e, cando sexa posible, a identificación dos presuntos responsables.

Cando se presentase unha denuncia deberase comunicar ao denunciante a iniciación ou non do procedemento.

4. No suposto de actas levantadas polos inspectores de pesca marítima, ou, de ser o caso, por outros axentes da autoridade, que non dean lugar á iniciación dun procedemento, o órgano competente para a súa iniciación deberá comunicar, mediante acordo motivado, ao director xeral de Recursos Pesqueiros e Acuicultura, os motivos polos cales, de ser o caso, non procede a iniciación do procedemento. Este acordo non é necesario notificalo aos particulares.

Artigo 21. *Contido do acordo de iniciación.*

1. O acordo de iniciación do procedemento sancionador formalizarase, como mínimo, coas seguintes especificacións:

- a) Identificación dos suxeitos presuntamente responsables.
- b) Exposición sucinta dos feitos que motivan a incoación do procedemento, a súa posible cualificación e as sancións que puideren corresponder, sen prexuízo do que resulte da instrución.
- c) Nomeamento do instrutor e, se é o caso, do secretario, con expresa indicación do seu réxime de recusación.
- d) Órgano competente para a resolución do procedemento e norma que lle atribúa a competencia.
- e) Posibles medidas provisionais que se adopten, sen prexuízo das que poidan adoptarse durante a tramitación. No caso das medidas provisionais adoptadas antes da iniciación do procedemento, realizarase un pronunciamento

expreso acerca do seu destino, mantemento, modificación ou levantamento.

f) Indicación do dereito a formular alegacións e á audiencia no procedemento e dos prazos para o seu exercicio.

2. O acordo de iniciación comunicáraselle ao instrutor, con traslado de cantas actuacións existan ao respecto, e notificáraselle ao denunciante, de proceder, e aos interesados, entendendo en todo caso por tal a persoa ou persoas presuntamente responsables.

3. Nos supostos de notificación por edictos, en que esta debe practicarse conforme o disposto no punto quinto do artigo 59 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, o anuncio permanecerá no taboleiro de edictos do concello durante un prazo de sete días. No edicto deberase consignar a oportuna dilixencia da data en que se inicia e aquela outra en que se retira para custodialo no expediente, así como a referencia á data de publicación no diario oficial correspondente, advertindo do prazo que proceda para realizar as actuacións a que fai referencia o acto notificado.

4. Na notificación advertirase aos interesados que, de non efectuaren alegacións sobre o contido da iniciación do procedemento no prazo de quince días, esta poderá ser considerada como proposta de resolución, cos efectos previstos nos artigos 22 e 23, cando conteña un pronunciamento preciso acerca da responsabilidade imputada, motivación en canto á determinación da contía da sanción e aos elementos que permiten a gradación desta nos termos previstos no artigo 10.2.

Artigo 22. *Colaboración e responsabilidade na tramitación.*

1. Nos termos previstos polo artigo 4 da Lei 30/1992, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, os órganos e dependencias administrativas pertencentes a calquera das administracións públicas facilitarán ao órgano instrutor os antecedentes e informes necesarios, así como os medios persoais e materiais necesarios para desenvolver as súas actuacións.

2. As persoas designadas como órgano instrutor ou, de ser o caso, os titulares das unidades administrativas que teñan atribuída tal función serán responsables directos da tramitación do procedemento e, en especial, do cumprimento dos prazos establecidos.

SECCIÓN 3.ª INSTRUCIÓN

Artigo 23. *Actuacións e alegacións.*

1. Unha vez notificado o acordo de iniciación, os interesados, sen prexuízo do disposto no artigo 4, disporán dun prazo de quince días para achegar cantas alegacións, documentos ou informacións coiden convenientes e, de ser o caso, propor proba, concretando os medios de que pretenden valerse.

2. Cursada a notificación, o instrutor do procedemento realizará de oficio cantas actuacións resulten necesarias para a acreditación dos feitos, solicitando os datos e informacións que sexan relevantes para determinar, se é o caso, a existencia de responsabilidades susceptibles de sanción.

3. Se, como consecuencia da instrución do procedemento, resultar modificada a determinación inicial dos feitos, da súa posible cualificación, das sancións impositivas ou das responsabilidades susceptibles de sanción, procederase á súa notificación ao presunto responsable na proposta de resolución.

Artigo 24. *Proba.*

1. Recibidas as alegacións ou transcorrido o prazo previsto no artigo 24, o órgano instrutor poderá acordar a apertura dun período de proba, por un prazo non superior a trinta días nin inferior a dez. A práctica das probas, entendéndose por tales aquelas distintas dos documentos que os interesados poidan achegar en calquera momento do procedemento, realizarase de conformidade co disposto no artigo 81 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

2. O instrutor ordenará a práctica de cantas probas coide necesarias, co fin de acreditar a efectiva realización da conduta infractora e a determinación da identidade dos presuntos infractores.

3. O instrutor só poderá rexeitar as probas propostas polos inculpados cando sexan manifestamente improcedentes ou innecesarias, mediante acordo motivado, debidamente notificado a aqueles, de acordo co disposto no artigo 137.4 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

4. Cando a proba consista na emisión dun informe dun órgano administrativo ou entidade pública, e sexa admitida a trámite, entenderase que ten os efectos suspensivos previstos no artigo 42.5.d) da Lei 30/1992:

- a) Cando o informe sexa por solicitude do interesado.
- b) Cando o informe sexa solicitado polo órgano instrutor, por ser preceptivo para os efectos de validez da proba, por requirilo así o dereito internacional ou comunitario.

5. Os feitos constatados por funcionarios aos cales se lles reconece a condición de autoridade e exerzan funcións de inspección, que se formalicen en documento público observando os requisitos legais pertinentes, gozarán de presunción de veracidade, sen prexuízo das probas que en defensa dos respectivos dereitos ou intereses poidan sinalar ou achegar os propios interesados.

6. Cando a valoración das probas practicadas poida constituír o fundamento básico da decisión que se adopte no procedemento, por ser peza imprescindible para a avaliación dos feitos, deberase incluír na proposta de resolución.

Artigo 25. *Proposta de resolución.*

1. Concluída, de ser o caso, a proba, o órgano instrutor do procedemento formulará proposta de resolución. Nela fixaranse de forma motivada os feitos, especificándose os que se consideren probados e a súa exacta cualificación xurídica, determinarase a infracción que, de ser o caso, constitúan e a persoa ou persoas que resulten responsables, así como a sanción que propón que se imponha, ou ben propondrá a declaración de non existencia de infracción ou responsabilidade.

2. No suposto de se teren adoptado medidas provisionais, faranse constar na proposta de resolución.

Artigo 26. *Audiencia.*

1. A proposta de resolución notificarase aos interesados, acompañada dunha relación dos documentos que constan no expediente co fin de que poidan solicitar as copias dos que consideren convenientes.

2. O prazo de audiencia será de 15 días, durante os cales os interesados poderán formular alegacións e presentar os documentos e informacións que consideren pertinentes ante o instrutor do procedemento.

3. Agás no suposto previsto polo artigo 21.4, poderase prescindir do trámite de audiencia cando non figuren no procedemento nin sexan tidos en conta outros feitos nin outras alegacións e probas que as aducidas, de ser o caso, polo interesado de conformidade co previsto nos artigos 4 e 24.

4. Concluído o prazo de audiencia, o instrutor cursará inmediatamente ao órgano competente para resolver o procedemento a proposta de resolución, xunto con

todos os documentos, alegacións e informacións que consten neste.

SECCIÓN 4.ª RESOLUCIÓN E FINALIZACIÓN DO PROCEDEMENTO

Artigo 27. *Actuacións complementarias.*

1. O órgano competente para resolver poderá decidir, mediante acordo motivado, a realización das actuacións complementarias indispensables para a correcta determinación dos feitos ou para a axeitada resolución do procedemento. O acordo de realización de actuacións complementarias notificarase aos interesados.

2. Terán a consideración de actuacións complementarias aqueles informes ou ampliacións dos existentes que resulten determinantes para ditar resolución, entendéndose por tales os que, mediante acordo motivado do órgano competente para resolver, se acrediten como imprescindibles para a correcta determinación dos feitos ou para a axeitada resolución do procedemento.

Artigo 28. *Resolución.*

1. O órgano competente conforme o disposto no artigo 107 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, ditará resolución, que será motivada e decidirá todas as cuestións formuladas polos interesados e aquelas outras derivadas do procedemento.

A resolución adoptarase no prazo de dez días, desde a recepción da proposta de resolución e os documentos, alegacións e informacións que consten no expediente, sen prexuízo das posibles ampliacións ou suspensións de prazo previstas neste regulamento e no resto de disposicións que resulten de aplicación.

2. A resolución notificaráselles aos interesados. Se o procedemento se iniciou como consecuencia de orde superior ou petición razoada, a resolución comunicarase ao órgano administrativo autor daquela.

3. Na resolución non se poderán aceptar feitos distintos dos determinados na fase de instrución do procedemento ou, de ser o caso, dos que resulten das actuacións complementarias, con independencia da súa diferente valoración xurídica.

4. Sen prexuízo do disposto no número anterior, o órgano competente para resolver non está vinculado pola sanción contida na proposta de resolución do instrutor. Non obstante, cando considere que a infracción reviste maior gravidade, de conformidade coa tipificación dos artigos 96 e 97 da Lei 3/2001, ou ben difira na cualificación xurídica dos feitos que resultaron probados na proposta de resolución, notificarase ao inculpado para que achegue cantas alegacións considere convenientes, concedéndoselle para iso un prazo de quince días.

5. A resolución do procedemento sancionador incluírá a valoración das probas practicadas e especialmente daquelas que constitúan os fundamentos básicos da decisión, fixará os feitos e, se é o caso, a persoa ou persoas responsables, a infracción ou infraccións cometidas e a sanción ou sancións que se imponen, ou ben a declaración de non existencia da infracción ou responsabilidade. Deberá indicar se esgota ou non a vía administrativa, con expresión dos recursos que poidan interperse, o órgano ante o cal teñan que presentarse e o prazo para iso.

6. Na resolución poderanse adoptar as disposicións preventivas precisas para garantir a súa eficacia mentres non sexa executiva. As devanditas medidas poderán consistir no mantemento das medidas provisionais que, de ser o caso, se tivesen adoptado con anterioridade, de conformidade co artigo 21.

7. A resolución será executiva cando sexa firme en vía administrativa, sen prexuízo do disposto no artigo 105 da Lei 3/2001, do 26 de marzo, en relación coa suspensión condicional e a remisión das sancións.

Artigo 29. *Recoñecemento de responsabilidade ou pagamento voluntario.*

1. No suposto en que o interesado manifeste o seu acordo coa proposta de sanción en calquera momento anterior á resolución do procedemento, o órgano instrutor solicitará a conformidade do órgano competente para resolver acerca da finalización do procedemento, nun prazo non superior a cinco días desde a recepción do acordo do interesado.

O órgano competente deberalle comunicar ao instrutor a devandita conformidade no prazo dun mes desde a data de recepción por este do acordo do interesado. Neste suposto, o instrutor emitirá dilixencia en que declare a finalización do procedemento e acorde a súa execución e o arquivo definitivo das actuacións, con acordo do órgano competente para resolver. O vencemento do prazo sinalado sen que se comunicase a devandita conformidade, determinará a continuación do procedemento conforme a tramitación ordinaria.

2. No suposto de que o órgano competente para resolver o procedemento rectifique a proposta de sanción notificarase ao interesado dentro do prazo dun mes antes citado. Na devandita notificación deberáselle indicar ao interesado o seu dereito a formular as alegacións que considere pertinentes no prazo de 15 días, contados desde o seguinte ao da notificación. A conformidade do interesado coa rectificación realizada determinará a finalización do procedemento, logo de dilixencia do instrutor en que declare a súa finalización e acorde a súa execución e o arquivo definitivo das actuacións, con acordo do órgano competente para resolver.

3. De transcorrer o prazo de alegacións sen que se producisen ou de o interesado manifestar a súa desconformidade, o órgano competente para resolver o procedemento notificará expresamente a resolución.

SECCIÓN 5.ª TRAMITACIÓN ABREVIADA

Artigo 30. *Tramitación abreviada.*

1. Cando no momento de se iniciar o procedemento sancionador o órgano competente dispoña de todos os elementos que permitan formular a proposta de resolución, esta incorporárase ao acordo de iniciación.

2. O devandito acordo comunicárase ao instrutor, con traslado de cantas actuacións existan ao respecto, e notificarase aos interesados, entendendo por tal a persoa ou persoas presuntamente responsables da infracción.

3. Na notificación os interesados serán advertidos expresamente de que, de non formularen alegacións nin achegaren novos documentos ou elementos de proba nun prazo de quince días, se poderá ditar a resolución de acordo coa devandita proposta, sen prexuízo do disposto no artigo 25.3.

4. A tramitación abreviada prevista neste precepto poderase aplicar ás infraccións leves ou ás graves en que a multa se gradúe no seu grao mínimo.

SECCIÓN 6.ª PROCEDEMENTO SIMPLIFICADO

Artigo 31. *Procedemento simplificado.*

Cando o órgano competente para a iniciación do procedemento considere que existen elementos de xuízo suficientes para cualificar a infracción como leve, tramítase o procedemento simplificado.

Artigo 32. *Tramitación.*

1. A iniciación producírase por acordo do órgano competente, de conformidade co disposto no artigo 3,

especificándose no acordo de iniciación o carácter simplificado do procedemento.

2. No prazo dun mes a partir da comunicación e notificación do acordo de iniciación, o órgano instrutor e os interesados efectuarán, respectivamente, as actuacións preliminares, a achega de cantas alegacións, documentos e informacións coiden convenientes e, se é o caso, a proposición e práctica da proba.

3. Transcorrido o devandito prazo, o órgano competente para a instrución formulará proposta de resolución de conformidade co disposto no artigo 22 ou, se aprecia que os feitos poden ser constitutivos de infracción grave ou moi grave, acordará que se continúe tramitando o procedemento xeral, notificándoo aos interesados para que, no prazo de cinco días, propoñan proba se o consideran conveniente.

4. O procedemento remitírase ao órgano competente para resolver, o cal ditará no prazo de cinco días resolución na forma e cos efectos previstos no artigo 25.

5. O procedemento deberá ser resolto no prazo máximo de tres meses desde que se iniciou.

SECCIÓN 7.ª SUSPENSIÓN CONDICIONAL E PROCEDEMENTO COMPLEMENTARIO

Artigo 33. *Procedemento de suspensión condicional.*

1. O infractor poderá solicitar, no prazo dun mes contado a partir da notificación, a suspensión condicional da execución da sanción imposta, nos termos previstos no artigo 105 da Lei 3/2001, do 26 de marzo. Non se poderá solicitar a suspensión condicional mentres non recaia resolución do recurso ordinario que, de ser o caso, se interpuxese ou mentres non transcorra o prazo para a súa interposición sen que esta se producise.

2. A citada solicitude, para os efectos de dar cumprimento aos requisitos previstos no artigo 105.2 da citada Lei 3/2001, deberá ir acompañada dunha declaración responsable do infractor en que se faga constar que non foi sancionado en materia de pesca marítima nos últimos tres anos.

3. A resolución denegatoria ou favorable á devandita solicitude de suspensión condicional requirirá o informe previo do director xeral de Recursos Pesqueiros e Acuicultura, e terá que ser notificada polo órgano competente no prazo de seis meses, desde que a solicitude tivese entrada no rexistro do órgano competente para a súa resolución.

Artigo 34. *Procedemento complementario para a determinación da indemnización por danos e perdas.*

Cando a indemnización polos danos e perdas causados non se determinase na resolución do procedemento sancionador, conforme o disposto no artigo 6.4.b), tal determinación efectuarase mediante a tramitación dun procedemento complementario, o cal se suxeitará ao disposto na sección 5.ª para o procedemento simplificado, coas seguintes especialidades:

a) Este procedemento será susceptible de terminación convencional, pero nin esta nin a aceptación polo infractor da resolución que puiden recaer implicarán o recoñecemento da súa responsabilidade.

b) A resolución do procedemento porá fin á vía administrativa.

SECCIÓN 8.ª PROCEDEMENTOS SANCIONADORES VINCULADOS A BUQUES DE BANDEIRA DE CONVENIENCIA

Artigo 35. *Obxecto.*

1. En virtude do disposto no artigo 2, alíneas c) e d), as persoas físicas ou xurídicas que incumpran as obrigas derivadas das medidas de conservación e xestión esta-

blecidas no dereito internacional en mar alto a bordo de buques de países terceiros, poderán ser sancionadas cando o Estado de bandeira non exerza a súa competencia sancionadora, ao abeiro do establecido no título V da Lei 3/2001, do 26 de marzo, e no Real decreto 1134/2002, do 31 de outubro, sobre aplicación de sancións en materia de pesca marítima a españois enrolados en buques con abandeiramento de conveniencia, así como na presente disposición, calquera que sexa o seu grao de responsabilidade pola participación nos feitos constitutivos de infracción.

2. Para os efectos da aplicación deste procedemento, enténdese que o Estado de bandeira non exerce a súa competencia sancionadora cando no prazo de tres meses desde que lle foi notificada, por conduto oficial, a conduta presuntamente infractora, probada de forma que faga fe, ben non respondese por conduto oficial, con mención das actuacións practicadas, ou non levase a cabo as devanditas actuacións necesarias para sancionar.

Artigo 36. *Procedemento.*

1. A notificación ao Estado de bandeira por conduto oficial da conduta presuntamente infractora, consistente no incumprimento de obrigas derivadas de medidas de conservación e xestión establecidas no dereito internacional, será realizada pola representación diplomática de España, salvo que conste no procedemento que xa foi efectuada anteriormente por órganos ou organismos comunitarios ou internacionais, caso en que se considerará esta como válida para os efectos previstos neste regulamento.

2. O prazo de tres meses empezará a contar a partir do momento en que conste a entrada da notificación no órgano correspondente do Estado de pavillón.

3. Se no prazo de tres meses o Estado de pavillón non contestou á notificación nin iniciou ningún procedemento, o órgano competente poderá iniciar procedemento sancionador contra as persoas físicas ou xurídicas responsables, de acordo co previsto na Lei 3/2001 e neste regulamento.

Artigo 37. *Exercicio da competencia sancionadora polo Estado de bandeira.*

Recaída resolución firme no Estado de pavillón, o órgano competente para resolver poderá determinar a apertura do expediente sancionador, tendo en conta, en todo caso, a sanción recaída para os efectos de graduar ou, se procede, compensar, a que se impoña, sen prexuízo da declaración da infracción. Para estes efectos será de aplicación o disposto nos artigos 8 e 17.3 deste regulamento.

MINISTERIO DA PRESIDENCIA

9288 *REAL DECRETO 866/2008, do 23 de maio, polo que se aproba a lista de substancias permitidas para a fabricación de materiais e obxectos plásticos destinados a entrar en contacto cos alimentos e se regulan determinadas condicións de ensaio. («BOE» 131, do 30-5-2008.)*

O Real decreto 118/2003, do 31 de xaneiro, polo que se aproba a lista de substancias permitidas para a fabricación de materiais e obxectos plásticos destinados a entrar en contacto cos alimentos e se regulan determinadas condicións de ensaio, foi modificado en tres ocasións, a

última vez mediante a Orde SCO/3508/2006, do 10 de novembro, pola que se modifican os anexos do Real decreto 118/2003, do 31 de xaneiro, polo que se aproba a lista de substancias permitidas para a fabricación de materiais e obxectos plásticos destinados a entrar en contacto cos alimentos e se regulan determinadas condicións de ensaio.

Este real decreto incorpora as disposicións comunitarias contidas na Directiva 78/142/CEE do Consello, do 30 de xaneiro de 1978, relativa á aproximación das lexislacións dos Estados membros sobre materiais e obxectos que conteñan cloruro de vinilo monómero, destinados a entrar en contacto con produtos alimenticios, a Directiva 82/711/CEE do Consello, do 18 de outubro de 1982, que establece as normas de base necesarias para a verificación da migración dos constituíntes dos materiais e obxectos de materia plástica destinados a entrar en contacto con produtos alimenticios, a Directiva 85/572/CEE do Consello, do 19 de decembro de 1985, pola que se determina a lista dos simulantes que se deben utilizar para controlar a migración dos compoñentes dos materiais e obxectos de material plástico destinados a entrar en contacto cos produtos alimenticios, e a Directiva 2002/72/CE da Comisión, do 6 de agosto de 2002, relativa aos materiais e obxectos plásticos destinados a entrar en contacto con produtos alimenticios.

A Directiva 2007/19/CE da Comisión, do 2 de abril de 2007, pola que se modifican a Directiva 2002/72/CE relativa aos materiais e obxectos plásticos destinados a entrar en contacto con produtos alimenticios e a Directiva 85/572/CEE do Consello pola que se determina a lista dos simulantes que se deben utilizar para controlar a migración dos compoñentes dos materiais e obxectos de material plástico destinados a entrar en contacto cos produtos alimenticios, introduce cambios importantes na lexislación comunitaria sobre materiais plásticos en contacto con alimentos, ao modificar substancialmente o articulado da Directiva 2002/72/CE e actualizar as anexos de ambas as directivas.

Este real decreto incorpora ao noso ordenamento xurídico a Directiva 2007/19/CE, pero, para unha maior simplificación e claridade, refundiuse nun novo texto xunto co Real decreto 118/2003 e as súas modificacións posteriores.

Por outra banda, o Real decreto 1425/1988, do 25 de novembro, polo que se aproba a regulamentación técnico-sanitaria para a elaboración, circulación e comercio de materiais plásticos destinados a estar en contacto con produtos alimenticios e alimentarios, aparece referenciado en varias ocasións no Real decreto 118/2003. Considerando que o devandito real decreto está derogado pola aplicación de regulamentos comunitarios e o propio Real decreto 118/2003, cómpre substituír estas mencións polas actualmente viventes. Para maior claridade xurídica e simplificación da lexislación procédese á derogación deste real decreto.

Na súa tramitación foron oídas as comunidades autónomas, os sectores afectados, as asociacións de consumidores e emitiu informe preceptivo a Comisión Interministerial para a Ordenación Alimentaria.

Na súa virtude, por proposta dos ministros de Sanidade e Consumo e de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 23 de maio de 2008,

DISPÕO:

Artigo 1. *Obxecto.*

Este real decreto ten por obxecto aprobar a lista positiva de monómeros e substancias de partida autorizadas